

[**<< zurück blättern vor >>**](#)

RYNGRAF subst. m., ab 1792; ‘kleines, gewölbtes Blech, gewöhnlich in Gestalt eines Schildes mit einer religiösen Abbildung oder dem Staatswappen, von Rittern und Soldaten um den Hals getragen’ – ‘niewielka, wypukła blaszka, zwykle w kształcie tarczy z rysunkiem o tematyce religijnej lub godłem państwowym, noszona przez rycerzy i żołnierzy na szyi’: (vor 1792) 1951 Kit.Opis 384 *Oficyjerowie także wojsk ordynackich mieli ten przywilej, iż od komputowego żołnierza odbierali takowe uszczelnianie, jakie się oficyjerom komutowym należało; szarfy, ryngrafia i feldcechy z komutowymi jednakowymi nosili.* ◊ (1845) o.J. Rzew.H. Listop.II 6, DOR *Książę miał na sobie długi kaftan z łosiej skóry, na nim ładownica, [...] ryngraf z wizerunkiem N[ajświętszej] Panny Ostrobramskiej i pas rzemienny, klamrą stalową zamknięty.* ◊ †1887 Krasz., Sw *Miał róźaniec przy zbroi i ryngraf ze św. Józefem.* ◊ (1948) 1949 Brand.K.Antyg. 342, DOR *Spostrzegł złoty ryngraf z Matką Boską nad łóżkiem.* – L, SWIL, Sw, DOR. ◊ **Etym:** nhd. *Ringkragen* subst. m., ‘kleines halbmond- oder herzförmiges Schild, meist aus Silber oder versilbert, das die Offiziere im Dienst auf der Brust trugen’, GRI. ◊ **Hom:** *ryngraf* subst. m., ‘Regierender einer Verwaltungseinheit am Rhein’, zuerst geb. SWIL. ♦ Der Endkonsonant überrascht. Eine “phonetische” Wiedergabe des deutschen Vorbildworts hätte *rynkrag oder *ryngrak ergeben, mit einer Dissimilation am ehesten *ryngrat. Vielleicht handelt es sich um eine Anlehnung an poln. *↑graf*?

[**<< zurück blättern vor >>**](#)